

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Εκατόν Πεντηκοστό Τέταρτο

Κατανόηση του Τελευταίου Οράματος του Δανιήλ: Η Σημασία του Βαλτασάσαρ και η Αποκάλυψη της Προφητείας

Jeff Pippenger
2024-03-23

Το τελευταίο όραμα του Δανιήλ αποτελείται από τα τρία τελευταία κεφάλαια. Το πρώτο από αυτά τα κεφάλαια, καθώς και το τελευταίο από τα τρία, προσδιορίζει την εμπειρία του Δανιήλ, ενώ το μεσαίο κεφάλαιο προσδιορίζει την προφητική ιστορία που αφορά την τελική άνοδο και πτώση του πλαστού βασιλιά του βορρά. Το πρώτο κεφάλαιο είναι όπως το τελευταίο, και το μεσαίο κεφάλαιο αντιπροσωπεύει την ανταρσία του πλαστού βασιλιά του βορρά. Το τελευταίο όραμα του Δανιήλ, το όραμα του ποταμού Χιδδεκέλ, φέρει την υπογραφή του Άλφα και του Ωμέγα, ο οποίος είναι η Αλήθεια. Καθώς αρχίζουμε να εξετάζουμε το τελευταίο όραμα του Δανιήλ, θα ξεκινήσουμε από το πρώτο εδάφιο.

Κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τοῦ Κύρου βασιλέως τῆς Περσίας ἀπεκαλύφθη λόγος πρὸς τὸν Δανιήλ, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἐκλήθη Βαλτασάρ· καὶ ὁ λόγος ἦτο ἀληθινός, ἀλλὰ ὁ προσδιορισμένος καιρὸς ἦτο μακρός· καὶ ἐνόησε τὸν λόγον καὶ ἔλαβε σύνεσιν τῆς ὀράσεως. Δανιήλ 10:1.

Υπάρχουν αρκετές αλήθειες συμπυκνωμένες μέσα σε αυτό το εδάφιο. Η πρώτη είναι το όνομα του Δανιήλ, «Βαλτασάσαρ».

Καὶ εἰς οὓς ὁ ἄρχων τῶν εὐνούχων ἔδωκεν ὀνόματα· εἰς τὸν Δανιήλ ἔδωκεν τὸ ὄνομα Βαλτασάσαρ, καὶ εἰς τὸν Ἄνανιαν, Σεδράχ, καὶ εἰς τὸν Μισαήλ, Μισάχ, καὶ εἰς τὸν Ἄζαριαν, Ἄβδεναγώ. Δανιήλ 1:7.

Στο πρώτο κεφάλαιο δόθηκε στον Δανιήλ το όνομα «Βαλτασάσαρ», και δεν αναγνωρίζεται ποτέ ξανά ως «Βαλτασάσαρ» παρά μόνον όταν εισάγεται το τελευταίο του όραμα. Επομένως, το Βαλτασάσαρ είναι το όνομά του στην πρώτη και στην τελευταία του μαρτυρία. Η αλλαγή ονόματος στην προφητεία αποτελεί σύμβολο της σχέσεως της διαθήκης μεταξύ του Θεού και του λαού Του. Όταν ο Κύριος εισήλθε σε διαθήκη με τον Άβραμ και τη Σαράι, άλλαξε τα ονόματά τους σε Αβραάμ και Σάρρα. Άλλαξε το όνομα του Ιακώβ σε Ισραήλ, και υπόσχεται να δώσει στον λαό της διαθήκης των εσχάτων ημερών ένα νέο όνομα.

Ἔνεκεν τῆς Σιών δὲν θέλω σιωπήσει, καὶ ἔνεκεν τῆς Ἱερουσαλήμ δὲν θέλω ἡσυχάσει, ἕως οὗ ἡ δικαιοσύνη αὐτῆς ἐξέλθῃ ὡς λαμπρότης, καὶ ἡ σωτηρία αὐτῆς ὡς λαμπὰς καιομένη. Καὶ τὰ ἔθνη θέλουσιν ἰδεῖ τὴν δικαιοσύνην σου, καὶ πάντες οἱ βασιλεῖς τὴν δόξαν σου· καὶ θέλεις ὀνομασθῆ με ὄνομα νέον, τὸ ὁποῖον τὸ στόμα τοῦ Κυρίου θέλει ὀνομάσει. Ἡσαΐας 61:1, 2.

Προς τους Φιλαδελφείς, οι οποίοι είναι οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες των εσχάτων ημερών, δίδει επίσης αυτήν την υπόσχεση.

Τον νικώντα θέλω κάμει στύλον εν τω ναώ του Θεού μου, και δεν θέλει εξέλθει πλέον έξω· και θέλω γράψει επ' αυτόν το όνομα του Θεού μου, και το όνομα της πόλεως του Θεού μου, της νέας Ιερουσαλήμ, ήτις καταβαίνει εκ του ουρανού από του Θεού μου· και θέλω γράψει επ' αυτόν το νέον μου όνομα. Όστις έχει ους, ας ακούσει τι λέγει το Πνεύμα προς τας εκκλησίας. Αποκάλυψις 3:12, 13.

Οι προφήτες απεικονίζουν τον λαό του Θεού των εσχάτων ημερών, και, σε αντίθεση με τον Αβραάμ, τη Σάρρα και τον Ισραήλ, η ακριβής σημασία του Βαλτασάσαρ είναι άγνωστη. Το όνομα που δίνει ο Θεός στον λαό Του των εσχάτων ημερών, για να αντιπροσωπεύει τη σχέση της διαθήκης Του με αυτούς, είναι ένα άγνωστο όνομα έως τον καιρό κατά τον οποίο τους το δίδει. Το όνομα Βαλτασάσαρ ταυτοποιεί τον Δανιήλ ως τον λαό της διαθήκης του Θεού, τη Φιλαδέλφεια, στις έσχατες ημέρες, αλλά το ίδιο το όνομα παραμένει κρυμμένο έως τη σφράγιση, διότι το όνομα είναι γραμμένο επάνω στα μέτωπά τους, όπου επίσης είναι γραμμένη και η σφραγίδα.

Και είδον, και ιδού, το Αρνίον ιστάμενον επί το όρος Σιών, και μετ' αυτού εκατόν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες, έχοντες το όνομα του Πατρός αυτού γεγραμμένον επί των μετώπων αυτών. Αποκάλυψις 14:1.

Ο Δανιήλ αποκαλείται Βαλτασάσαρ στο πρώτο κεφάλαιο και κατόπιν στο δέκατο κεφάλαιο, προσδιορίζοντας έτσι τον εαυτό του ως σύμβολο του κινήματος του πρώτου αγγέλου και του κινήματος του τρίτου αγγέλου· διότι το πρώτο κεφάλαιο αντιπροσωπεύει το μήνυμα του πρώτου αγγέλου, όπως έχει προηγουμένως προσδιοριστεί λεπτομερώς σε προγενέστερα άρθρα. Το δέκατο κεφάλαιο, επομένως, αντιπροσωπεύει το κίνημα του τρίτου αγγέλου και τον λαό της διαθήκης των εσχάτων ημερών. Το εδάφιο κατόπιν προσδιορίζει τον Βαλτασάσαρ ως σύμβολο εκείνων που κατανοούν την αύξηση της γνώσεως, η οποία αποσφραγίστηκε στο μεταρρυθμιστικό κίνημα που άρχισε το 1989. Αυτό παριστάνεται με την έμφαση σε ό,τι γνώριζε ο Δανιήλ (Βαλτασάσαρ).

Ο Δανιήλ προσδιορίζεται ως γνωρίζων το «πράγμα» το οποίο «απεκαλύφθη εις τον Δανιήλ», «και το πράγμα ήτο αληθινόν, αλλά ο προσδιορισμένος καιρός ήτο μακρός· και ενόησε το πράγμα και είχε σύνεσιν της οράσεως». Ο Δανιήλ κατενόησε το «πράγμα», καθώς και «την όρασιν». Η εβραϊκή λέξη «dabar» αποδίδεται ως «πράγμα» στο εδάφιο, και σημαίνει «λόγος». Προφητικώς, ο «λόγος» αντιπροσωπεύει τόσο την όραση των «επτά καιρών», όσο και τον Χριστό, ο οποίος είναι ο Λόγος. Τόσο οι «επτά καιροί» όσο και ο Χριστός είναι ο Λίθος τον οποίο απέρριψαν οι οικοδόμοι, και ο Δανιήλ αντιπροσωπεύει έναν λαό ο οποίος κατανοεί αμφοτέρωτα τα στοιχεία του συμβολισμού του Λόγου.

Στο ένατο κεφάλαιο του Δανιήλ, εδάφιο εικοστό τρίτο, βρίσκουμε ένα από τα σπουδαιότερα εδάφια που συνδέονται με τις χρονικές προφητείες των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών και των δύο χιλιάδων πεντακοσίων είκοσι ετών, οι οποίες αντιπροσωπεύονται από την ερώτηση του Δανιήλ, κεφάλαιο όγδοο, εδάφιο δεκατρία, και την απάντηση στο εδάφιο δεκατέσσερα. Η ερώτηση ζητεί: «Έως πότε θα διαρκεί το όραμα “chazon”, το οποίο προσδιορίζει την καταπάτηση του αγιαστηρίου και της στρατιάς, που πραγματοποιήθηκε πρώτα από τον παγανισμό και έπειτα από τον παπισμό;» Η καταπάτηση διήρκεσε δύο χιλιάδες πεντακόσια είκοσι έτη, σε εκπλήρωση των «επτά καιρών» του Λευιτικού είκοσι έξι.

Η απάντηση στο ερώτημα του δεκάτου τρίτου εδαφίου ήταν: έως δύο χιλιάδες τριακόσια έτη· τότε το καταπατημένο αγιαστήριο θα καθαρισθεί, και το όραμα της «mareh» των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών συνδέει μεταξύ τους τις δύο χρονικές προφητείες, και στο εδάφιο είκοσι τρία του ένατου κεφαλαίου του Δανιήλ, ο Γαβριήλ οδηγεί τον Δανιήλ να κατανοήσει τη σχέση των δύο οραμάτων.

Κατὰ τὴν ἀρχὴν τῶν δεήσεών σου ἐξήλθε πρόσταγμα, καὶ ἐγὼ ἦλθον διὰ νὰ σοὶ τὸ φανερώσω· διότι εἶσαι σφόδρα ἀγαπητός· διὰ τοῦτο νόησον τὸ πρᾶγμα καὶ ἐννόησον τὴν ὄρασιν. Δανιήλ 9:23.

Η λέξη που μεταφράζεται στο εδάφιο τόσο ως «κατανόησε» όσο και ως «εννόησε» είναι η εβραϊκή λέξη «biyn», και σημαίνει «να διαχωρίζει κανείς νοητικά». Ο Γαβριήλ πληροφορεί τον Δανιήλ να προβεί σε νοητικό διαχωρισμό μεταξύ «του πράγματος» και «του οράματος». Το «όραμα» στο εδάφιο είναι η εβραϊκή λέξη «mareh», και είναι το όραμα των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών που ολοκληρώθηκαν στις 22 Οκτωβρίου 1844. Η εβραϊκή λέξη που μεταφράζεται ως «πράγμα» είναι η ίδια λέξη που μεταφράζεται ως «λόγος» στο πρώτο εδάφιο του δεκάτου κεφαλαίου. Είναι η εβραϊκή λέξη «dabar», και αντιπροσωπεύει το όραμα των δύο χιλιάδων πεντακοσίων είκοσι ετών που επίσης ολοκληρώθηκαν στις 22 Οκτωβρίου 1844.

Στο πρώτο εδάφιο του δεκάτου κεφαλαίου, ο λαός της διαθήκης του Θεού των εσχάτων ημερών αντιπροσωπεύεται από τον Βαλτασάσσαρ, και έχει κατανοήσει την αύξηση της γνώσεως που έφθασε κατά τον καιρό του τέλους το 1989, η οποία τους επέτρεψε να κατανοήσουν τη σύνδεση των δύο οράσεων, την οποία οι Μιλλερίτες του κινήματος του πρώτου αγγέλου κατανόησαν μόνον εν μέρει. Στο εδάφιο, η όραση που παριστάνεται ως το «πράγμα» προσδιορίζεται ως η μακροτέρα από τις δύο προφητείες, διότι, παρεμβαλλομένης μεταξύ των δύο αναφορών του εδαφίου στο «πράγμα», ο Δανιήλ προσδιορίζει ότι ο ορισμένος καιρός για το «πράγμα» (το *dabar*) ήταν «μακρός», σε σχέση με την όραση (*mareh*).

Κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τοῦ Κύρου, βασιλέως τῆς Περσίας, ἀπεκαλύφθη πρᾶγμα εἰς τὸν Δανιήλ, τοῦ οποίου τὸ ὄνομα ἔκαλεῖτο Βαλτασάρ· καὶ τὸ πρᾶγμα ἦτο ἀληθινόν, ἀλλὰ ὁ προσδιορισμένος καιρὸς ἦτο μακρός· καὶ κατενόησε τὸ πρᾶγμα καὶ εἶχεν σύνεσιν τῆς ὀράσεως. Δανιήλ 10:1.

Η λεπτή αλήθεια ότι οι «επτά καιροί» αποτελούν τη μακροβιότερη χρονική προφητεία την οποία διακήρυξαν οι Μιλλεριταί, αρνείται ο Λαοδικειακός Αντβεντισμός, βασιζόμενος σε ένα χωρίο το οποίο διαστρέφουν προς την ιδίαν αυτών απώλειαν. Απορρίπτοντας τους «επτά καιρούς» κατά την αποστασία του 1863, δεν διακρίνουν τη σχέση των δύο προφητειών, και δύνανται μόνον, ή θέλουν μόνον, να εκλάβουν το επόμενο χωρίο ως προσδιορίζον τα δύο χιλιάδες τριακόσια έτη.

«Η εμπειρία των μαθητών που κήρυξαν το “ευαγγέλιο της βασιλείας” κατά την πρώτη έλευση του Χριστού, είχε το αντίστοιχό της στην εμπειρία εκείνων που διακήρυξαν το μήνυμα της δευτέρας ελεύσεώς Του. Καθώς οι μαθητές εξήλθαν κηρύττοντας, “Επληρώθη ο καιρός, και επλησίασεν η βασιλεία του Θεού”, έτσι και ο Μίλλερ και οι συνεργάτες του διακήρυξαν ότι η μακρότερη και τελευταία προφητική περίοδος που παρουσιάζεται στην Αγία Γραφή επρόκειτο να λήξει, ότι η κρίση ήταν πλησίον, και ότι η αιώνια βασιλεία επρόκειτο να εγκαινιασθεί. Το

κήρυγμα των μαθητών ως προς τον χρόνο βασιζόταν στις εβδομήντα εβδομάδες του Δανιήλ 9. Το μήνυμα που δόθηκε από τον Μίλλερ και τους συνεργάτες του ανήγγελλε τη λήξη των 2300 ημερών του Δανιήλ 8:14, των οποίων οι εβδομήντα εβδομάδες αποτελούν μέρος. Το κήρυγμα του καθενός βασιζόταν στην εκπλήρωση διαφορετικού μέρους της αυτής μεγάλης προφητικής περιόδου». Η Μεγάλη Διαμάχη, 351.

Μη διαφύγει της προσοχής σας η έμφυτη λογική αυτού του τελευταίου αποσπάσματος. Ο Λαοδικειακός Αντβεντισμός δεν διδάσκει στον κόσμο ότι οι Μιλλερίτες θεωρούσαν πως το αγιαστήριο που επρόκειτο να καθαρισθεί ήταν το ουράνιο αγιαστήριο, διότι αυτοί, και οποιοσδήποτε επιθυμεί να εξετάσει το ιστορικό αρχείο, γνωρίζουν ότι οι Μιλλερίτες πίστευαν πως το αγιαστήριο που επρόκειτο να καθαρισθεί ήταν η γη. Το χωρίο που ο Λαοδικειακός Αντβεντισμός διαστρέφει προς ίδιαν αυτών απώλειαν είναι το εξής: «έτσι ο Μίλλερ και οι συνεργάτες του διακήρυτταν ότι η μακρότερη και τελευταία προφητική περίοδος που παρουσιάζεται στην Αγία Γραφή επρόκειτο να λήξει», το οποίο αυτοί επιμένουν ότι είναι οι δύο χιλιάδες τριακόσιες ημέρες του Δανιήλ, κεφάλαιο οκτώ, εδάφιο δεκατέσσερα.

Τα ίδια τα βιβλία της ιστορίας του Αντβεντισμού αναγνωρίζουν ότι και οι τριακόσιοι Μιλλερίτικοί κήρυκες χρησιμοποίησαν στις παρουσιάσεις τους το πρωτοπόρο διάγραμμα του 1843, και είναι απολύτως σαφές στο διάγραμμα, καθώς και στο υπόλοιπο ιστορικό μαρτυρικό υλικό, ότι οι «επτά καιρού» (δύο χιλιάδες πεντακόσια είκοσι έτη) ήταν η προφητεία την οποία προσδιόρισαν ως τη «μακρότερη και τελευταία προφητική περίοδο», η οποία «επρόκειτο να λήξει». Εξαιτίας της αποστασίας τους το 1863, όταν απέρριψαν τον θεμέλιο λίθο των «επτά καιρών», τώρα επιμένουν τυφλά ότι η Αδελφή White επανεγγράφει την εδραιωμένη ιστορία στο απόσπασμα από το The Great Controversy.

Στο πρώτο εδάφιο του δεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ, ο Βαλτασάσαρ αντιπροσωπεύει τον λαό του Θεού των εσχάτων ημερών, και αυτοί κατανοούν τόσο την ερώτηση όσο και την απάντηση του ογδόου κεφαλαίου του Δανιήλ, εδάφια δεκατρία και δεκατέσσερα, τα οποία η Αδελφή Γουάιτ προσδιορίζει ως το θεμέλιο και τον κεντρικό στύλο της Αντβεντιστικής πίστεως. Η απεικόνιση που παρουσιάζει ο Δανιήλ στο εδάφιο αυτό επισημαίνει μια διάκριση μεταξύ του λαού της διαθήκης του Θεού των εσχάτων ημερών και του Λαοδικειανού Αντβεντισμού, διότι αυτοί είναι εκείνοι που κατανοούν την αύξηση της γνώσεως το 1989.

Κατὰ τὸ τρίτον ἔτος Κύρου, βασιλέως τῶν Περσῶν, ἀπεκαλύφθη πρᾶγμα τι τῷ Δανιήλ, οὗ τὸ ὄνομα ἐκλήθη Βαλτασάσαρ· καὶ τὸ πρᾶγμα ἦτο ἀληθινόν, ἀλλὰ ὁ προσδιορισμένος καιρὸς ἦτο μακρὸς· καὶ ἐνόησε τὸ πρᾶγμα καὶ ἔλαβε σύνεσιν τῆς ὀράσεως. Δανιήλ 10:1.

Το πρώτο εδάφιο αποτελεί την αρχή του οράματος που δόθηκε παρά τον ποταμό Χιδδέκελ και το οποίο ολοκληρώνεται στο δωδέκατο κεφάλαιο. Εκεί ευρίσκουμε το άνοιγμα του βιβλίου του Δανιήλ κατά τον καιρό του τέλους· επομένως, η παρουσίαση του Δανιήλ ως κατανοούντος τόσο το «πράγμα» όσο και το «όραμα» συνδέεται με εκείνους που κατανοούν και οι οποίοι προσδιορίζονται ως «σοφοί», σε αντιδιαστολή προς εκείνους που δεν κατανοούν και προσδιορίζονται ως «ασεβείς». Στο δέκατο εδάφιο του δωδεκάτου κεφαλαίου παριστάνεται η διάκριση μεταξύ των δύο αυτών τάξεων.

Πολλοί θέλουσι καθαρισθῆ, καὶ λευκανθῆ, καὶ δοκιμασθῆ· οἱ δὲ ἀσεβεῖς θέλουσι πράξει ἀσέβειαν· καὶ οὐδεὶς τῶν ἀσεβῶν θέλει ἐννοήσει· ἀλλ' οἱ σοφοὶ θέλουσιν ἐννοήσει. Δανιήλ 12:10.

Οἱ «συνετοί» κατανοοῦν, καὶ οἱ ἀσεβεῖς δὲν κατανοοῦν, καὶ ἡ λέξις που μεταφράζεται ὡς «κατανοοῦν» εἶναι ἡ ἴδια λέξις που προσδιορίσαμε στο ἐδάφιο εἴκοσι τρία τοῦ ἑνάτου κεφαλαίου. Εἶναι ἡ εβραϊκὴ λέξις «biyn», ἡ ὁποία σημαίνει νὰ διαχωρίζει κανεὶς νοητικά. Οἱ ἀσεβεῖς δὲν κατανοοῦν τὴν ἀύξηση τῆς γνώσεως, διότι εἶναι ἀπρόθυμοι νὰ προβοῦν στὸν νοητικὸ διαχωρισμὸ τῶν δύο ὁράσεων, οἱ ὁποῖες εἶναι οἱ ἀλήθειες τῆς ὁποῖες ὁ Βαλτασάρ προσδιορίζεται ὅτι κατανοεῖ στο ἐδάφιο ἕνα, ὅταν προσδιορίζεται ὡς Βαλτασάρ ἀντὶ ὡς Δανιήλ. Στο ἐδάφιο ἕνα προσδιορίζεται ὡς ὁ λαὸς τῆς διαθήκης τοῦ Θεοῦ τῶν ἐσχάτων ἡμερῶν, καὶ προσδιορίζεται ὡς ἐκεῖνοι που κατανοοῦν τῆς δύο ὁράσεις, μεταξύ τῶν ὁποίων ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ πρέπει νὰ κάνει νοητικὴ διάκριση. Ὁ Ἰησοῦς ἀπεικονίζει τὸ τέλος ἐνὸς πράγματος με τὴν ἀρχὴ ἐνὸς πράγματος, καὶ στο δωδέκατο κεφάλαιο, οἱ συνετοὶ εἶναι ἐκεῖνοι που κατανοοῦν τὴν προφητεία τῶν δύο χιλιάδων τριακοσίων ἐτῶν καὶ τὴν ἀμεση σχέση τῆς με τὴ «μακροτέρα καὶ τελευταία» χρονικὴ προφητεία, ἡ ὁποία εἶναι τὰ δύο χιλιάδες πεντακόσια εἴκοσι ἔτη.

Θὰ συνεχίσουμε τὴ μελέτη μας τῆς τελευταίας ὁράσεως τοῦ Δανιήλ στο ἐπόμενο ἄρθρο.

Ὁ λαὸς μου ἀφανίζεται ἀπὸ ἐλλειψη γνώσεως· ἐπειδὴ ἐσύ ἀπέρριψες τὴ γνώση, καὶ ἐγὼ θὰ σε ἀπορρίψω, ὥστε νὰ μὴ μου εἶσαι ἱερεὺς· ἐπειδὴ λησιμόνησες τὸν νόμο τοῦ Θεοῦ σου, καὶ ἐγὼ θὰ λησιμονήσω τὰ τέκνα σου. Ὡσηέ 4:6.

Καὶ ἐσεῖς, ὡς λίθοι ζῶντες, οἰκοδομείσθε οἶκος πνευματικὸς, ἱεράτευμα ἅγιον, διὰ νὰ προσφέρητε πνευματικὰς θυσίας, εὐπροσδέκτους εἰς τὸν Θεὸν διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Διότι περιέχεται καὶ ἐν τῇ Γραφῇ: Ἰδοῦ, θέτω ἐν Σιών ἀκρογωνιαίον λίθον, ἐκλεκτόν, πολῦτιμον· καὶ ὁ πιστεύων ἐπ' αὐτόν δὲν θέλει καταισχυνηθῆ. Εἰς ἐσὰς λοιπόν, τοὺς πιστεύοντας, εἶναι πολῦτιμος· εἰς δε τοὺς ἀπειθούντας, ὁ λίθος τὸν ὁποῖον ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγένε κεφαλὴ γωνίας, καὶ λίθος προσκόμματος καὶ πέτρα σκανδάλου· εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι προσκόπτουν εἰς τὸν λόγον, ὄντες ἀπειθεῖς· εἰς τὸ ὁποῖον καὶ ἦσαν προσδιωρισμένοι. Σεις ὁμως εἰσθε γένος ἐκλεκτόν, βασιλείον ἱεράτευμα, ἔθνος ἅγιον, λαὸς τὸν ὁποῖον ἀπέκτησεν ὁ Θεός, διὰ νὰ ἐξαγγείλητε τὰς ἀρετὰς ἐκείνου ὅστις σας ἐκάλεσεν ἐκ τοῦ σκότους εἰς τὸ θαυμαστόν αὐτοῦ φῶς· οἱ ὁποῖοι ποτέ δὲν ἦσθε λαός, τῶρα ὁμως εἰσθε λαὸς τοῦ Θεοῦ· οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχατε ἐλεηθῆ, τῶρα ὁμως ἠλεήθητε. Α' Πέτρου 2:5–10.

Καὶ θεωρεῖτε ὅτι ἡ μακροθυμία τοῦ Κυρίου μας εἶναι σωτηρία· καθὼς καὶ ὁ ἀγαπητὸς ἀδελφός μας Παῦλος, κατὰ τὴ σοφία που τοῦ δόθηκε, σας ἔγραψε· καθὼς καὶ σε ὅλες τῆς ἐπιστολῆς του, ομιλώντας σε αὐτὲς περὶ τούτων· στις ὁποῖες ὑπάρχουν ὀρισμένα δυσνόητα, τὰ ὁποῖα οἱ ἀμαθεῖς καὶ ἀστήρικτοι διαστρέφουν, ὅπως καὶ τῆς λοιπῆς Γραφῆς, πρὸς τὴν ἴδια αὐτῶν ἀπώλεια. Σεις, λοιπόν, ἀγαπητοί, ἐπειδὴ τὰ γνωρίζετε αὐτὰ ἐκ τῶν προτέρων, φυλάγεσθε, μήπως, παρασυρόμενοι ἀπὸ τὴν πλάνη τῶν ἀνόμων, ἐκπέσετε ἀπὸ τὴ δικὴ σας σταθερότητα. 2 Πέτρου 3:15–17.

Ταῦτα νὰ τοὺς υπενθυμίζεις, διαμαρτυρούμενος ἐνώπιον τοῦ Κυρίου νὰ μὴ λογομαχοῦν πρὸς οὐδεμίαν ὠφέλεια, ἀλλὰ πρὸς καταστροφή τῶν ἀκροατῶν. Σπούδασον νὰ παραστήσεις σεαυτὸν δόκιμον εἰς τὸν Θεόν, ἐργάτην που δὲν ἔχει λόγον νὰ αἰσχύνεται, ὀρθοτομώντα τὸν λόγον τῆς

αληθείας. Τας δε βεβήλους και ματαίους φλυαρίας απόφυγε· διότι θα προχωρήσουν εις περισσότερην ασέβειαν. 2 Τιμόθεον 2:14–16.